

5. Semenišče v Logroñu

Ustanovitelj Opus Dei — življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

27. Avg. 2017

↗ *Nazaj na kazalo*

Gospod Antolín, ki se je dodobra spoznal na vse, česar se je dotaknil pri delovanju škofije, je gospodu Joséju predstavil postopek za vstop v semenišče. Kot prvo je bilo treba škofa zaprositi za overitev predmetov, ki jih je opravil v

gimnaziji. In brez izgubljanja časa bi bilo dobro, da se novopečeni maturant posveti latinščini in filozofiji, kajti pred začetkom študija teologije je bil obvezen predhodni izpit iz omenjenih predmetov.

Gospod José je bil hvaležen dekanu in gospodu Albinu, da sta sinu priskrbela učitelje, seveda pa je šlo plačilo honorarja iz njegovega žepa.

[1]

Poletni meseci leta 1918 so bili izredno sušni. Imeli so prošnje dneve in škof je naročil, naj se pri maši moli molitev *ad petendam pluviam*, »da bi od Vsemogočnega izprosili blažilo zoper trdovratno sušo, ki izsušuje polja in grozi z uničenjem velikega dela poljskih pridelkov, ki predstavljajo poglavitno bogastvo naše drage škofije«. [2] Nekaj dni pred tem, 29. avgusta, je prelat določil dan uradne otvoritve akademskega leta 1918/1919, tako za Koncilsko semenišče v Logroñu kot tudi za

Semenišče v Calahorri, in sicer za prvi oktober.^[3] Ker je imela škofija dokaj burno zgodovino – kot že omenjeno –, se ne gre čuditi, da sta bili na njenem ozemlju dve semenišči. Dovolj je podatek, da so bile od leta 1917 poučevalne funkcije porazdeljene med obe središči: v logronjskem semenišču se je izvajal cerkveni učni načrt le do tretjega letnika teologije.^[4]

V *Cerkvenem zborniku* škofije je bila pred začetkom akademskega leta objavljena odredba o postopku za vstop v semenišče. Maturanti so morali predhodno opraviti izpit iz latinščine, logike, metafizike in etike, kot je že vnaprej povedal gospod Antolín. Medtem je bilo nebo še naprej brez oblačka in molitev *ad petendam pluviam* se je podaljševala dlje, kot bi bilo pričakovati. To je povzročilo, da s študijem ni bilo mogoče začeti prvega oktobra, kot je bilo predvideno; sicer ne zaradi suše,

temveč zaradi neke še strašnejše nadloge. Dnevi so tekli in 6. novembra je Jožefmarija pisal škofu naslednje vrstice: [...] ***Šolanje na gimnaziji sem opravil, in ker čutim, da imam duhovniški poklic, vas prosim, da me pripustite k izpitu iz latinščine, logike, metafizike in etike, da bi potem lahko pričel s prvim letnikom teologije.***^[5]—

Zaradi hude epidemije gripe, razširjene po celotni regiji, so semenišča ostala zaprta, tako da so svoja vrata odprla šele 29. novembra. Ko je »pogubna epidemija« minila, je prelat ukazal, naj se po vseh župnijah zapoje *Te Deum* in zmoli en *Pater noster* »za žrtve in še posebej za duhovnike, ki so umrli kot heroji ljubezni, ko si niso prizanašali pri izpolnjevanju svoje službe«. ^[6]—

Medtem ko je gripa pustošila in je Jožefmarija opravljal preizkusne

izpite, je bilo potrebno zadostiti še enemu pogoju za vstop v semenišče, ki je zadeval kandidate iz drugih škofij. Ti so morali pridobiti dovoljenje od pristojnega prelata. Jožefmarija je napisal prošnjo barbastrskemu škofu, ki je 12. novembra odgovor poslal škofu v Calahorri:

»G. José María Escrivá Albás, star sedemnajst let, rojen v tem mestu in že tri leta stanujoč v Logroñu pri svoji družini, ki po njegovih besedah ima poklicanost v duhovniški stan, nas je zaprosil za *exeat* iz škofije Calahorra. Upoštevajoč razloge, navedene s strani tega mladeniča, in ob predhodnem sprejetju v novo škofijo, ga ekskardiniramo iz škofije Barbastro in prenesemo vso oblast, ki jo nad njim imamo, *ratione originis*, na gospoda škofa v Calahorri, ki mu more podeliti vse nižje in višje redove, v kolikor to šteje za primerno.«^[7]

»Staro semenišče« v Logroñu se je imenovalo tako zaradi svoje dejavnosti cerkvenega izobraževanja, ki jo je izvajalo že od davnine, pa tudi zaradi svoje zaslužne starosti, ki ni bila zanemarljiva. Slabo ohranjena stavba je bila postavljena leta 1559, ko so jezuiti odprli kolegij v Logroñu, kasneje, ob njihovem izgonu, pa je prešla v roke škofije. Leta 1776 so jo pričeli uporabljati kot semenišče, vendar je njegovo akademsko delovanje utrpelo znatne prekinitve za daljša obdobja. Med leti 1808 in 1815 so imele tam svojo postojanko in konjski hlev Napoleonove čete. Pozneje je stavba večkrat služila kot vojaška bolnišnica ali pa ječa za karlistične zapornike.

Propadajoča zgradba ni poznala električnega toka do leta 1910. Bilo je to ogromno petnadstropno poslopje

pravokotne oblike z notranjim dvoriščem. Njene prostorne sobe in dvorane, ki jih je bilo več kot dovolj, so bile sramotno zanemarjene.

Naposled je, da ne bi manjkalo družbe, leta 1917 pritličje zasedel eden izmed topniških oddelkov, primerno preskrbljen z možmi in konji.^[8]—

Način življenja v tem častitljivem bivališču so urejali predpisi, ki jih je sestavil in 1. januarja 1909 razglasil pater Gregorio Aguirre, kardinal in nadškof v Burgosu ter apostolski administrator škofije Calahorra y la Calzada. *Notranja disciplina, ki jo morajo spoštovati tukaj bivajoči gospodje gojenci*, se je glasil uradni naslov besedila o hišnem redu semenišča. V njem je bil določen urnik, »glavne dolžnosti« in »posebne prepovedi«. Med slednjimi je bila posebej »prepovedana kakršnakoli komunikacija (internih gojencev) z eksternimi gojenci«.^[9]—

Interni in eksterni so bili razporejeni v dve ločeni in neodvisni skupini iz disciplinskih razlogov, v izogib temu, da bi bili eksterni povod za norčevanje iz strogega reda v internatu, ko bi za hrbtom odgovornih opravljali nakupe in druge reči. Eksterni gojenci semenišča so običajno bili tisti, ki so imeli družino v Logroñu. Ti so jedli in spali doma, sicer pa je glede pouka in življenja pobožnosti zanje veljal isti režim kot za preostale, brez kakršnihkoli izjem.

Ob pol sedmih zjutraj je Jožefmarija prihajal v semenišče. Imeli so nekaj časa za molitev. Nato so šli k maši. Včasih jim je prišel pridigat neki jezuitski pater. Eksterni so šli potem na svoje domove zajtrkovat in tisti, ki so že študirali teologijo, so se pred deseto vrnili. Ob pol enih je bilo konec predavanj. Kósili so pri svojih družinah, ob treh popoldne pa so bili spet v semenišču, kjer je sledilo še

eno predavanje, nato prosti čas, dan pa se je zaključil z molitvijo rožnega venca, po kateri so imeli nagovor ali duhovno branje.^[10]___

Jožefmarija ni zlorabljal svobode, ki mu jo je nudil njegov položaj eksterne gojenca. Neki sošolec, Máximo Rubio, ki je prav tako živel v Logroñu pri svoji družini, o njem pravi, da »je bil zelo točen in zgleden. Navzven je bilo videti, da ima v sebi resnično željo po popolnosti.«^[11]___

Interni so imeli poleg tega še posebne obveznosti, ki so med drugim vključevale pomaganje pri nedeljskem verouku. Z eksternimi ni bilo tako. Enemu od internih bogoslovcev, Amadeu Blancu, se je v spomin globoko vtisnil Jožefmarijev lik, ker je bil edini eksterni gojenec, ki je prostovoljno hodil pomagat pri nedeljski katehezi.^[12]___

Semenišče je stalo v gornjem delu Ulice Sagasta, nedaleč od prvega

bivališča Escrivájevih. Kasneje, leta 1918, se je družina iz tistega starega stanovanja preselila v novo stavbo na Ulici Canalejas. Tudi to stanovanje je bilo v četrtem nadstropju, vendar ne tako blizu mestnega središča kot prejšnje.^[13]_____

V tistih dneh je Jožefmarija doživel nepričakovano presenečenje. Gospa Dolores je poklicala njega in Carmen ter jima na samem naznanila, da pričakuje dojenčka. Četudi je bila njena nosečnost očitna, si otroka tega nista predstavljala niti kot možnost. Jožefmariju je v spomin šinila prošnja, s katero se je pred meseci obrnil k Bogu; in znova se je utrdil v prepričanju, da bo deček in ne deklica.^[14]_____

Tisti zimski tedni so bili navdani z umirjeno družinsko intimnostjo. Gospa Dolores je 28. februarja 1919 rodila dečka, kar je bilo za Jožefmarija očitna potrditev njegove

poklicanosti. Kot je zapisal kasneje, je bil to jasen odgovor na njegovo prošnjo:

Na mojo prošnjo in kljub temu, da moja starša že precej let nista imela otrok in nista bila več mlada, na mojo prošnjo – ponavljam – je Bog, naš Gospod, (ravno devet mesecev po moji prošnji) dal, da se je rodil moj brat [...]. Za moškega otroka sem ga namreč prosil.^[15]___

Čez dva dni je otroka v Župniji sv. Jakoba krstil gospod Hilario Loza in mu dal ime Santiago Justo. Botra sta bila Carmen in Jožefmarija.^[16]___

* * *

V dveh letih študija v logronjskem semenišču (1918–1920) je Jožefmarija opravil predmete prvega letnika teologije, ki mu niso povzročali težav in so mu prinesli izjemno oceno *meritissimus*.^[17]___ Za leto 1919/1920 si je pustil samo en predmet, teološki

kraji, imenovan tudi osnovna teologija. V tem svojem drugem akademskem letu je imel torej na voljo precej prostega časa.^[18] Tako je te mesece lahko izkoristil za poglobitev filozofskih tem in latinščine.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] G. Albino Pajares ga je tisto poletje individualno poučeval latinščino: prim. Joaquín Alonso, PR, str. 1696; in Álvaro del Portillo, PR, str. 162.

^[2] Škofija Calahorra in La Calzada, *Boletín Eclesiástico*, leto 59, št. 15, 4. 9. 1918, str. 300.

^[3] *Prav tam*, str. 294.

^[4] Prim. F. Bujanda, *Historia del viejo Seminario de Logroño*, Instituto de Estudios Riojanos, Logroño 1948.

Škof Juan Plaza y García je 30. septembra 1914 prenovil učni načrt semenišča (prim. *prav tam*, str. 179; in *Boletín Eclesiástico*, *op. cit.*, letnik 55, št. 25, 29. 10. 1914, str. 382–387) z novim programom predavanj, z izborom profesorjev ter študijskih knjig za filozofijo in teologijo.

^[5] Prim. overjen prepis: AGP, RHF, D-03385; izvirnik v arhivu Škofije Calahorra.

^[6] *Boletín Eclesiástico*, *op. cit.*, letnik 59, št. 20 (20. 11. 1918), str. 368; tudi: *prav tam*, št. 21 (5. 12. 1918), str. 382.

^[7] Prim. overjen prepis: AGP, RHF, D-03385; izvirnik v arhivu Škofije Calahorra.

^[8] Prim. *Estadística del Obispado de Calahorra y La Calzada (en el XXV*

*Aniversario de la Consagración
Episcopal del Excmo. y Revmo. Sr.
Obispo Dr. D. Fidel García Martínez,
1921–1946*), Logroño 1946, str. 36–38.

Prim. F. Bujanda, *Historia del viejo Seminario de Logroño*, op. cit., str. 160–161; in »La Gaceta del Norte« (edición de Rioja), Bilbao 30. 4. 1978. Fidel García Martínez se je lotil prenove semenišča, ki je združevalo semenišče v Logroñu in v Calahorri, ter je svoja vrata odprlo leta 1929. Staro semenišče je bilo porušeno leta 1934.

[9] Prim. *Koncilsko semenišče Škofije Calahorra - La Calzada, delujoče v Logroñu. Notranja disciplina, ki jo morajo spoštovati tukaj bivajoči gospodje gojenci*, Logroño 1909. Obsega naslednje razdelke: »Časovni razpored«; »Način uporabe časa«; »Glavne dolžnosti« in »Posebne prepovedi«. Ob pozornem branju je mogoče ugotoviti, da je glede na

obravnavane podrobnosti eden izmed problemov sožitja v semenišču bilo »skrbno spoštovanje pravil dobre vzgoje v refektoriju, pri rekreaciji in še zlasti pri stikih s tujci«. Skupini gojencev sta bili med seboj ločeni in neodvisni zaradi disciplinskih razlogov.

[¹⁰] »Vsi bogoslovci iz logronjskih družin, ki sem jih poznala, so bili eksterni gojenci semenišča,« pravi Paula Royo (*Sum.* 6301). Spregled od obveznosti bivanja v internatu je lahko dal škof (prim. PrevenCIÓN n. 16: *Boletín Eclesiástico*, op. cit., 4. 9. 1918, str. 298).

Eksternih je bilo v španskih semeniščih več kot 20 odstotkov (prim. Subirana, ur., *Anuario Eclesiástico. Año 1925*, Barcelona 1925; in Álvaro del Portillo, *Sum.* 116); tudi Javier Echevarría, *Sum.* 1835.

[11] Máximo Rubio, *Sum.* 6283; in Javier Echevarría, *Sum.* 1840.

[12] Prim. pogovor z Amadeom Blancom (AGP, RHF, D-05390); in *Boletín Eclesiástico* (29. 10. 1914), str. 387. Veroučne ure so bile tam določene za 10. uro dopoldne. Prim. tudi Álvaro del Portillo, PR, str. 179; Javier Echevarría, *Sum.* 1844; José Ramón Madurga, PM, l. 272v.

[13] Sprememba bivališča je med drugim zabeležena z vpisom v Župnijo sv. Jakoba, na katere območju je bila tudi Ulica Canalejas, kjer hiše takrat niso bile označene s številkami, ampak s črkami. Naslov družine Escrivá je bil: Canalejas L.

[14] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 111; tudi Encarnación Ortega, PM, l. 32; José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 3.

[15] *Zasebni zapiski*, št. 1688. Ena izmed prič navaja ustanoviteljeve

besede o rojstvu njegovega brata:
***Santiago se je rodil na mojo
molitev h Gospodu; to je jasno, saj
se je rodil deset mesecev po tem
(28. februarja 1919). Pred tem
moja mati že deset let ni imela
otrok. Moji starši so bili telesno
izčrpani od mnogih neprijetnosti
in so bili že v letih*** (Jesús Álvarez
Gazapo, Sum. 4281).

Ginekolog, ki je skrbel za gospo Dolores, je bil dr. Suils, čigar sin je bil Jožefmarijev sošolec v gimnaziji in mu je pomagal v Madridu v času verskega preganjanja (prim. Juan Jiménez Vargas, AGP, RHF, T-04152/1, str. 100).

^[16] Izvirnik krstnega lista je shranjen v arhivu Župnije sv. Jakoba, *Libro de Bautismos* XXV, l. 370, št. 579, in na njem piše takole: »*Santiago Justo Escrivá Albás*. V mestu Logroño, prestolnici istoimenske province, škofija Calahorra - La Calzada,

drugega marca tisoč devetsto devetnajst, sem jaz, Hilario Loza, župnik v Župniji sv. Jakoba, slovesno krstil dečka, kateremu sem dal ime *Santiago Justo* ter mu za zavetnika dodal sv. Jožefa. Ko je bilo izjavljeno, se je rodil 28. februarja tega leta ob osmih na Ulici Canalejas L; je zakonski sin Joséja Escrivája, rojenega v Fonzu (Huesca) in Maríe Dolores Albás, rojene v Barbastru; njegova stara starša po očetovi strani sta José Escrivá in Constanacia Corzán, rojena v Fonzu; po materini pa Pascual Albás in Florencia Blanc, rojena v Barbastru; njegova botra sta bila José María Escrivá in Carmen Escrivá, rojena v Logroñu, ki sem ju opomnil na duhovno sorodstvo in na s tem povezane obveznosti; priči Marcos López in José Ruiz iz soseske. To potrjujem s podpisom, datum *ut supra*. Hilario Loza Rubricado.«

Opomba ob strani: »Po odredbi sodnika se Santiagov prvi priimek 'Escrivá' spremeni tako, da se piše

‘Escrivá de Balaguer’. Župnik: J. Santamaría. Podpisan.«

V vpisu je več napak: na primer, da je njegov stari oče naveden kot rojen v Fonzu; Jožefmarija in Carmen pa v Logroñu.

^[17] Glede učnega načrta in študijskih knjig ali zapiskov s predavanj prim.*Boletín Eclesiástico*, op. cit., št. 25, 29. 10. 1914, str. 382.

Jožefmarijeve ocene v letnikih 1918/1919 in 1919/1920 najdemo v različnih virih: *Boletín Eclesiástico*, op. cit., letnik 60, št. 14, 14. 7. 1919, str. 230; *prav tam*, letnik 61, št. 12, 10. 7. 1920, str. 190; AGP, RHF, D-15020; *Libro de Certificados de Estudios*, 1. knjiga – ki se začne z 1912 –, l. 348, št. 693, v tajništvu stolnega semenišča v Zaragozi; zapisi, ki ustrezajo dvema letnikoma v Logroñu, so združeni v enega: 1919/1920. Prim. *Dodatek IX*.

^[18] V navodilih, veljavnih za leto 1918/1919 (*Boletín Eclesiástico*, op. cit., št. 15, 4. 9. 1918, str. 294), je pisalo: »V prvi letnik teologije (skrajšani program) ne more biti vpisan, kdor ni izpolnil 21 let.« Opombo dodajamo, četudi to pravilo ni zadevalo Jožefmarija, ki je opravljal petletni študij teologije in ne skrajšanega programa.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/5-
semenisce-v-logronu/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/5-semenisce-v-logronu/) (5. Avg. 2025)